

Kirándulás

Október 14. 15. 16. - kedd, szerda, csütörtök; szürke hétköznapiak. De nem a mórásoknak! Mert ugye, ekkor volt a kollégiumi kirándulás: élményekben gazdag, klassz három nap.

Október 14-én hajnali fél hétkor nagyon álmosan kászálódunk be a buszba és csak az "ébresztőviz" segített. Amiért ez alkalommal csodálatosképpen senki sem morgott - inkább dalra fakadtunk tőle. Egészen Jászberényig nótáztunk. Itt megnéztük a Jász-Múzeumot - mindenekelőtt a híres Lehel-kürtöt - kicsit sétáltunk a városban, majd irány a matyóföld központja Mezőkövesd. Ujabb múzeum, csodálatos népi himzésű ruhákkal. Több szakértő kollégista folytatott igen komoly értekezést arról, nem kellene-e tanfolyamot szervezni idehaza, hogy néhány "kölcsönvett" darabról megtanuljuk e himzés fortélyait. Elvégre senki sem tudhatja előre, hogy végülis nem kézimunkát fog-e tanítani nyelvszakos diplomájával... - Persze nem meditáltunk ilyesmin hosszasan, mert ezen a délutánon a sláger mégiscsak az őszi Bükk volt: olyan tökéletes művészi előadásában a természetnek, hogy "lekotázni" lehetetlen. Csodálatos volt... S ráadásnak jött a kivilágított Miskolc, elsőnap utunk végcélja. Nagyon irigyeltük az Egyetemváros lakóit, klassz helyük van. Bezzeg a mi szállásunk Tapolcán nem volt ilyen jó. Joó?!! Egyes szobák inkább zsúfolt fridzsiderhez hasonlítottak. Jó volt azoknak, akik melegítőt hoztak. Bánatunkra még folyékony melegítőt is alig lehetett szerezni: kénytelenek voltunk lefeküdni a tyúkokkal. - Ami természetesen nem jött rosszul a másnapi korai induláshoz. Széphalom - Kazinczy Múzeum - szép volt. A nap fénypontja azonban a füzéri vár "bevétele". Természetesen "toronyiránt" véve kapaszkodtunk fel a meredek sziklacsúcsra. Ki ebbe, ki abba kapaszkodott /egyesekek talán itt sajnálták legjobban, hogy fiúk nem voltak ezen a kiránduláson./ Az út utolsó szakaszán már valósággal fel kellett imádkozni a gyengébb szervezetűeket. Igaz, a furfangosabbak almát vettek magukhoz frissítőként egy fa árnyékában, hátráltatván ezzel az utolsó fogadására szervezett "műsort". A diszklóvések elmaradtak ugyan, de Mester Jutka azért olyan

jó kis "ismeretterjesztő előadást" tartott a várról, hogy a következő rohammal a sárospataki várat vettük be. S hogy a pataki diákok nyomdokain is járjunk úgy igazából, tokajit kóstolni mentünk /tévedés ne essék, nem gyalog! / a Tavernába. Jó alaposan alapoztunk a Debrecenig tartó hosszú beszóráshoz; ami ugyebár teljességgel indokolt. Nemkülönb az, hogy vacsorára mindenki rengeteget evett, de csodálatosképpen most senki sem emlegette a vonalait. Meg az esti programot sem... A DB tagok, néhány szobacsoporthoz vezető és a pedagógiai vezetés ezen az estén a KLTE Kollégiumi Bizottságának tagjaival cserélt "programot" - azaz tapasztalatot a kollégiumok életéről és munkájáról. S mert a beszélgetést éjjel felé is nehezen lehetett felfüggeszteni megállapodtak, hogy tavasszal nálunk a Mórán folytatjuk. Arról, hogy a kötetlen programmal rendelkezők ezen az estén hol, kivel, miről beszélgettek és milyen megállapodásra jutottak nem tudunk, mert másnap reggel nem lehetett velük szóbaállni olyan álmosak voltak... Debrecen nevezetességeit azért megnéztük. Élmény volt a Református Kollégium, a Nagytemplom, a Déry Múzeum, az egyetemi épületkomplexum és az aluljában Amerigo Tot kiállítása. De mert halmozni akartuk "ami még belefér" alapon élményeinket, kiszaladtunk a Hortobágyra. Délibáb ugyan nem volt, de a kilenc lukú híd, a pusztai múzeum és a csárda a helyén állt. Csoda-e hát, hogyha délábos hangulatot magunk igyekeztünk teremteni, óvatos duhajok módjára a csárdában? Kár, hogy korán el kellett indulni hazafelé; éppen csak annyi időnk maradt, hogy a hagyományokhoz híven újabb csasztuskába foglaljuk ennek a nagyon jó hangulatú, élményekben és tapasztalatokban gazdag három napnak a csattanóit. Ha elénekeltetitek a kiránduláson részt vett kollégistákkal ezeket a "népdalokat", többet is megtudhattok...

